

rika, jeg mener, at Fredstraktaten — og med fuld Føje — gaar imod og anser som lidt værdig for moderne socialpolitisk Udvikling.

Det ærede Medlem Hr. Trier nævnte ogsaa, at det ikke skulde være Tilbud og Efterspørgsel, der bestemmer disse Forhold. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Trier, om det er Tilbud og Efterspørgsel, der bestemmer disse Forhold her i Danmark. Det ærede Medlem maa vide, at det er ikke Tilfældet. Man kan vel sige, at det kun er fra syndikalistisk Side, at man i det hele taget arbejder paa en saadan Løsning af Forholdene, at dette beklageligvis maaske en Gang kunde blive Tilfældet. Jeg tror ikke, jeg behøver at nævne mere end dette ene ovenfor anførte Eksempel for at belyse, ikke blot hvilken Tankegang der rundt om i Verden trænger til at reformeres, men ogsaa, hvor lidt en saadan Reform er paakrævet hos os. Det er klart, at vort Folks lykkelige Mangel paa virkelig Klasseforskel her giver os Fortrin, der ikke kan købes paa en international Conference, og som i Virkeligheden stiller os hors de concours. Det er ogsaa en Kendsgerning, at vi i de allerfløeste Tilfælde forlængst har opfyldt de Krav, som Washington-Konferencen opstiller. Derfor kan det selvfølgelig kun glæde os, naar de andre Lande nu vil føre deres Forhold à jour, og selvfølgelig vil vi gerne lempe os derefter, navnlig i det mere formelle, saaledes som Rækken af de efterfølgende Lovforslag og Forslag til Beslutninger i Dag vil vise os. Hvis vi slavisk skulde gennemføre alle disse Forslag, kan vi imidlertid komme til at tage Skridt, der i Virkeligheden vilde blive Tilbageskridt. Det er saare lige til, forekommer det mig. Washington-Konferencens Resolutioner tog Sigte paa og maatte tage Sigte paa en Flerhed af Tilstande rundt om og maatte derved nødvendigvis tage Hensyn til de Lande, hvor Forholdene var slettest. Man kommer da ikke udenom, at Konferencens Resolutioner maatte gribe til Tvangsmidler paa Omraader, hvor vi her til Lands baade i Kraft af vor Folkekarakter, som jeg lægger overordentlig Vægt paa i denne Forbindelse, og i Kraft af de faktiske Forhold har naaet de samme Goder ad Frivillighedens Vej, som Konferencen altsaa maatte anbefale at søge opnaaet ad Tvangens Vej, ved Tvangsmidler dekreterede af Lovgivningen. Dette gælder, som sagt, næsten alle de Lovforslag, der vil blive behandlet her i Dag,

og det gælder ikke mindst 8 Timers Arbejdsdagen. Det er da ogsaa karakteristisk, at paa Washington-Mødet stod Danmark som det eneste Land, der allerede frivilligt gennem Aftaler mellem Arbejdsgivere og Arbejdere havde gennemført 8 Timers Arbejdsdagen i Praksis.

Jeg kan da ikke se andet, end at der er meget liden Opfordring til at forlade vor egen hævdvundne Udvikling, som baade skaber Sundhed, Ansvar og en nøje Afvejning af alle til enhver Tid herskende Faktorer, til Fordel for en udefra dekretet Lovgivning. Elasticitet er jo det økonomiske Livs Særkende. Ved Lovgivning paa disse Omraader vil man da om et levende og saare fluktuerende Indhold lægge stive Rammer. Det er klart, at dette skyldes, at man ud fra en moderne Tilbøjelighed lægger Hovedvægten paa, at Rammerne skal være tilfredsstillende og smukke i Stedet for at lægge Hovedvægten paa Indholdet. Men i hvert Tilfælde vil saadanne Rammers Skæbne være sikker: de vil sprænges indefra, siger jeg, men den ødelæggende Virkning, som de forinden har øvet ved at deformere Indholdets Vækst, vil vanskeligt lade sig overskue, vanskeligt lade sig vurdere. Saaledes ser det konservative Folkeparti principielt paa Problemet: Tvang eller Frihed, og saaledes ser vi ganske særligt paa dette Omraade. Naar 8 Timers Dagen allerede er indført ad Frivillighedens Vej i vort Land, og naar de faglige Organisationer er saa stærke og jævnyrdige, at man maa gaa ud fra, at de Resultater, der kommer ved gensidig Forhandling eller Kamp, bringer en alsidig Afvejning af Forholdene, forekommer det mig, at der ingen Grund er til af Frygt for mulige fremtidige Ændringer i den danske Arbejdstid at gaa til en Lovgivning, saaledes som vi har hørt, at Socialdemokratiet ønsker Gaar vore Fagforeninger med enten til Lønreduktion eller Opgivelse af 8 Timers Dogmet, kan man være forvisset om, at selv om det ikke just sker med Glæde, sker det, fordi Forholdene bydende nødvendigt kræver det, fordi den sunde Fornuft er stærkere end alt andet.

Jeg kan da ikke se andet end, at det i et saadant Tilfælde vil være en Ulykke, hvis vi lader vore Arbejdsforhold bestemmes af en fremmedartet Lovgivning vedtaget paa en international Conference, en Lovgivning uden virkelig Rod i vore Forhold, hvorved og i Henhold til hvilken vi altsaa skulde ofre den sunde Fornuft til Fordel for et Dogme, hvis Rigtighed